

Kongelige Commissarius ved Jernbaneanlægget i Thyen skal nedfattes med 200 Rd., men i dette Forslag har jeg ikke kunnet deeltage. Det er jo meget betydningsfulde Forretninger, disse Commissairer have at udføre, og vi forlange, at disse Forretninger skulle udføres godt; det er en meget vigtig Post, vi overbrage den Mand, der skal overtage sig dette Hverv, og tillige ønske vi, at det skal udføres meget billigt. Dersom disse Forretninger skulde udføres af en Mand, der ellers ikke var i Embedsstilling, faa er der intet Spørgsmaal om, at det blev et meget betydeligt Honorar, vi maatte give til Commissarius; og derfor har man valgt at tage en høiere Embedsmand til at udføre dette Hverv; det kan have sine Betænkeligheder, men det har navnlig den gode Side, at Honoraret derved kan blive meget lavere, end det ellers vilde blive. Der er nu, navnlig for Commissarius i Sjælland, Spørgsmaal om at overbrage ham langt betydeligere Forretninger end dem, han havde, da Honoraret var ansat til 600 Rd., og det forekommer mig, at det vilde være ubilligt at forbre, at han skal udføre det langt mere anstrengende Arbeide; han i Fremtiden vil faae, for den samme Sum, som var tilfagt ham for det langt ringere Arbeide. Vilde vi gaae den anden Vej, ikke at anvende en høiere Embedsmand til denne Post, da maa vi, som sagt, være beredte paa at give en langt høiere Sum, men fordi vi tage en høiere stillet Embedsmand, er der dog ingen Grund til at sætte Honoraret faa overordentlig lazt, som det virkelig vilde blive, naar man vilde nægte Regjeringens Forslag, som gaaer ud paa, at han skal have 800 Rd. for dette Arbeide. Jeg skal derfor tilraade, at man bliver ved det, der er foreslaaet fra Regjeringens Side, thi jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan siges at være for høit.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til de Punkter, der nu foreligge til Afgjøvelse, skal jeg tillade mig at henstille nogle Bemærkninger til Thingets Overveielse, som jeg haaber vilde modtages med Velwillie. Hvad de under Nr. 20 og 21 fremsatte Forslag angaaer, da sees det, at det første grunder sig paa et reent Principspørgsmaal, som jeg ikke har noget imod

bliver udtrykt paa den Maade, som her er foreslaaet, nemlig ved at stryge de 48 §.; i Principet er jeg enig, og der har i den Henseende ingenfomhelst Dissents været mellem Udvalget og Regjeringen. Hvad den anden Post: Søn til to Veiofshynsmændselever, angaaer, da er den foreslaaet som Noget, der vilde være hensigtsmæssigt, for at Vedkommende kunde vinde Erfaring, men da jeg ikke anseer det for nødvendigt til Veitjenestens Bedligelighed, skal jeg heller ikke insistere derpaa.

Derimod maa jeg paa det Indstændigste tilraade Thinget, ikke at udvelge de Postex, der her ere opførte med Hensyn til Controllen ved det hele Jernbaneanlæg, som de Punkter, hvor der skal bespares. Jeg maa først tillade mig at komme tilbage til en Bemærkning, jeg allerede har gjort paa et tidligere Stadium af Sagen, nemlig den, at det ingenlunde er en Feil ved en Finantslovforhandling, dersom den ikke fører til Nedfattelse i Beløbet; det vilde være en Feil, dersom der var fordret utilbørlige Summer og disse bleve indrømmede, men det er ogsaa en Feil, at ville opstille som en ufravigelig Opgave, at der skal skee Nedfættelser ved Voteringen; thi det vil jo let springe i Sinene, at dette vilde friste enhverfomhelst Administration ind paa den uheldige Vej, at opstille Mere i Forslaget end det, der ansaaes for uomgængelig nødvendig, for at der — for at tillade mig at bruge et simpelt Ord — kunde være Noget, at prutte paa; men naar der ved Finantslovforslagets Affattelse allerede foregaaer den sparsommelige og samvittighedsfulde Overveielse, som er Thingets Opgave ligeoverfor letfærdige Begjæringer, og naar Finantsforlaget, hvad jo navnlig i dette Tilfælde er skeet, væsentlig er udarbejdet af Mænd, der ere uddannede fra selve Rigsdagens Skole og ganske staae paa samme Standpunkt som den — jeg kan her ganske ugeneert tale om Sagen, fordi jeg allerede har bemærket, at Finantsloven i alt Væsentligt var færdig, da jeg tiltraadte Ministeriet, foruden at jeg heller ikke troer, at jeg ved min Virksomhed, enten som Embedsmand eller som Rigsdagsmand, har givet mindste Anledning til den Mening, at ikke en streng og god Deconomi skulde være mig ligesaa magtpaaliggende som nogen Anden — naar,